Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA
PEDRO KRUSA VILJALONA
[*PEDRO CRUZ VILLALÓN*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2013. gada 21. martā[1]

Lietas C-625/11 P un C-626/11 P

Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG),
SNF SAS
pret

Eiropas Ķīmisko vielu aģentūru (*ECHA*)

Apelācija — Prasība atcelt tiesību aktu — Pieņemamība — Priekšlaicīgi celta prasība — Novēloti celta prasība — Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants — Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā — Eiropas Ķīmisko vielu aģentūra (ECHA) — Regula (EK) Nr. 1907/2006 — 57. un 59. pants — Licencējamās vielas — Akrilamīda noteikšana par ļoti bīstamu vielu — Iekļaušana kandidātvielu sarakstā — Saraksta publicēšana ECHA interneta vietnē — Termiņi prasību celšanai — "Dies a quo" — Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punkts — Termiņa izbeigšanās

1. Izmantojot šīs apelācijas sūdzības, kas iesniegtas šajās abās lietās un kuras šajos secinājumos tiek izskatītas kopā, Tiesai ir lūgts izskatīt pavisam īpašu situāciju. Abu prasību atcelt tiesību aktu, ko iesnieguši vieni un tie paši dalībnieki par vienu un to pašu Eiropas ķīmisko vielu aģentūras (*ECHA*) lēmumu, ar kuru kāda viela, konkrētajā gadījumā – akrilamīds, tikusi noteikta par vielu, kas rada ļoti lielas bažas, dēļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai patiešām nācās pieņemt divus rīkojumus par nepieņemamību, proti, Vispārējās tiesas 2011. gada 21. septembra rīkojumus lietā T-1/10 *PPG* un *SNF* /*ECHA* (turpmāk tekstā – "lietā T-1/10 pārsūdzētais rīkojums"), kā arī lietā T-268/10 *PPG* un *SNF*/*ECHA* (turpmāk tekstā – "lietā T-268/10 pārsūdzētais rīkojums") (turpmāk tekstā abi kopā – "pārsūdzētie rīkojumi"), ar pirmo no kuriem viena no prasībām tika noraidīta kā priekšlaicīga, bet ar otro otra prasība – kā novēlota.

2. Abās atsevišķajās apelācijas sūdzībās prasītājas abās tiesvedībās Vispārējā tiesā, apgalvojot, it īpaši, ka ir pārkāptas viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, lūdz Tiesu atcelt minētos rīkojumus, uzskatot, ka gan pirmās prasības priekšlaicīgās celšanas, gan otrās prasības novēlotās celšanas konstatējums ir kļūda tiesību piemērošanā.

3. Attiecīgajā tiesiskajā regulējumā šajās abās lietās, proti, Regulas (EK) Nr. 1907/2006[2] 59. panta 10. punktā konkrēti ir paredzēts, ka minētais *ECHA* lēmums ir publicēts *ECHA* interneta vietnē.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. decembra Regula (EK) Nr. 1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (*REACH*) un ar kuru izveido Eiropas Ķimikāliju aģentūru, groza Direktīvu 1999/45/EK un atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 793/93 un Komisijas Regulu (EK) Nr. 1488/94, kā arī Padomes Direktīvu 76/769/EEK un Komisijas Direktīvu 91/155/EEK, Direktīvu 93/67/EEK, Direktīvu 93/105/EK un Direktīvu 2000/21/EK (OV L 396, 1. lpp.).

4. Tālab Tiesai, pirmkārt, vispirms un pirmo reizi, lai noteiktu, vai pieņemtie akti saistībā ar šo lēmumu pieņemšanas procesu ir akti, par kuriem LESD 263. panta izpratnē ieinteresētie uzņēmēji var celt prasību, ir jāizskata viens no lēmumu pieņemšanas procesiem, kas ieviests ar Regulu Nr. 1907/2006. Tiesai pēc tam būs arī jāizskata, vai LESD 263. pants liedz – kā Vispārējā tiesa nolēma lietā T-1/10 – prasītājam celt prasību par tāda tiesību akta atcelšanu, kas pieņemts minētā lēmumu pieņemšanas procesa rezultātā un publicēts internetā, tiklīdz viņš uzzina par minēto tiesību aktu un tātad pat pirms attiecībā uz šo tiesību aktu ir uzsākti Regulā Nr. 1907/2006 paredzētie publicēšanas pasākumi.

5. Otrkārt, Tiesa būs lūgta spriest (arī pirmo reizi) par tādas prasības celšanas termiņa aprēķināšanas kārtību, kas celta par aktu, kurš publicēts tikai internetā vai, precīzāk, kurš ir nevis publikācija, bet gan tikai publicēšanas pasākums tīmeklī. Precīzāk, tai būs jāatbild uz jautājumu, vai Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktu, kurā paredzēts, ka termiņu tiesvedības uzsākšanai par iestādes pieņemtu aktu, kas publicēts Eiropas Savienības *Oficiālajā Vēstnesī*, skaita no 14. dienas beigām pēc šī akta publicēšanas dienas, var attiecināt arī uz tiesību aktu publicēšanu tīmeklī.

I – Tiesvedības Vispārējā tiesā un pārsūdzētie rīkojumi

A – *Abu Vispārējā tiesā celto prasību priekšvēsture*

6. Abām prasībām atcelt tiesību aktu, kas ir apelācijas sūdzību priekšmets, ir kopīga izcelsme, kas ir saistīta ar lēmumu, ar kuru *ECHA*, piemērojot Regulas Nr. 1907/2006 59. pantu, akrilamīdu kā vielu, kas tiek uzskatīta par ļoti bīstamu vielu, iekļāva to identificēto vielu sarakstā, kas ar laiku tiks iekļautas Regulas Nr. 1907/2006 XIV pielikumā [3].

7. No pārsūdzētajiem rīkojumiem izriet, ka *Polyelectrolyte Producers Group GEIE* ir grupa, kas pārstāv polielektrolītu, poliakrilamīdu un/vai citu polimēru, kuru sastāvā ir akrilamīds, ražotājsabiedrības un/vai importētājsabiedrības, kuras locekle ir arī sabiedrība *SNF SAS* [4].

8. Nīderlandes Karaliste 2009. gada 25. augustā iesniedza *ECHA* dokumentāciju par akrilamīda noteikšanu par kancerogēnu un mutagēnu vielu, kas atbilst Regulas Nr. 1907/2006 57. panta a) un b) punktā noteiktajiem kritērijiem un kas jāiekļauj kandidātvielu sarakstā iekļaušanai minētās regulas XIV pielikumā, kurā norādītas vielas, kurām nepieciešama licencēšana.

9. Dalībvalstu komiteja, kurai dokumentācija bija iesniegta izskatīšanai, piemērojot Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 7. punktu, 2009. gada 27. novembrī vienbalsīgi vienojās par akrilamīda noteikšanu par ļoti bīstamu vielu, ciktāl tas atbilst minētās regulas 57. panta a) un b) punktā noteiktajiem kritērijiem.

10. *ECHA* 2009. gada 7. decembrī publicēja paziņojumu presei, informējot par minēto Dalībvalstu komitejas vienbalsīgo vienošanos, kā arī par 2010. gada janvārī paredzēto kandidātvielu saraksta atjaunināšanu.

11. *ECHA* izpilddirektors 2009. gada 22. decembrī pieņēma lēmumu ED/68/2009, ar kuru 2010. gada 13. janvārī paredzēts publicēt atjaunināto kandidātvielu sarakstu, kurā minēts akrilamīds.

3 — Turpmāk tekstā – "kandidātvielu saraksts".

4 — Turpmāk tekstā – "*SNF*".

B – *Abas tiesvedības Vispārējā tiesā*

12. Minētie apstākļi lika prasītājām celt abas prasības lietā T-1/10 un lietā T-268/10.

13. Ar pirmo prasības pieteikumu, kas 2010. gada 4. janvārī iesniegts lietā T-1/10, kura ir apelācijas sūdzības priekšmets lietā C-626/11 P, prasītājas prasīja "atcelt *ECHA* lēmumu, ar kuru akrilamīds ir noteikts kā viela, kas atbilst Regulas Nr. 1907/2006 57. pantā noteiktajiem kritērijiem atbilstīgi šīs regulas 59. pantam"[5]. *SNF* 2010. gada 5. janvārī ar atsevišķu dokumentu, kas reģistrēts ar numuru T-1/10 R, arī iesniedza lūgumu apturēt minētā lēmuma piemērošanu.

14. Ar 2010. gada 11. janvāra rīkojumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs sākotnēji apmierināja pieteikumu par piemērošanas apturēšanu.

15. 2010. gada 13. janvārī *ECHA* publicēja jaunu paziņojumu presei, kurā paziņoja par 14 vielu iekļaušanu kandidātvielu sarakstā, akrilamīda iekļaušanu atliekot atbilstoši 2010. gada 11. janvāra rīkojumam par piemērošanas apturēšanu.

16. 2010. gada 18. martā *ECHA* iesniedza iebildi par prasības nepieņemamību lietā T-1/10.

17. Ar 2010. gada 26. marta rīkojumu Vispārējās tiesas priekšsēdētājs noraidīja *SNF* iesniegto pieteikumu par piemērošanas apturēšanu un atlika lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

18. 2010. gada 30. martā *ECHA* savā interneta vietnē publicēja atjaunināto kandidātvielu sarakstu, kurā minēts akrilamīds.

19. Ar otru prasības pieteikumu, kas 2010. gada 10. jūnijā iesniegts lietā T-268/10, kura ir apelācijas sūdzības priekšmets lietā C-625/11 P, prasītājas prasīja "atcelt *ECHA* lēmumu, kas publicēts 2010. gada 30. martā un ar kuru akrilamīds noteikts par vielu, kura atbilst Regulas Nr. 1907/2006 57. pantā noteiktajiem kritērijiem un ir iekļauts kandidātvielu sarakstā"[6].

20. 2010. gada 5. novembrī *ECHA* iesniedza iebildi par prasības nepieņemamību lietā T-268/10. *ECHA* 2011. gada 18. janvārī turklāt iesniedza papildu rakstu attiecībā uz iebildi par nepieņemamību.

C – *Pārsūdzētais rīkojums lietā T-1/10 (par priekšlaicīgu atzīta prasība)*

21. Ar pārsūdzēto rīkojumu lietā T-1/10 Vispārējā tiesa apmierināja *ECHA* izvirzīto iebildi par nepieņemamību un tādējādi noraidīja prasītāju prasību kā nepieņemamu. Tā arī, pirmkārt, piesprieda prasītājām segt savus, kā arī atlīdzināt *ECHA* tiesāšanās izdevumus un, otrkārt, uzdeva Nīderlandes Karalistei un Eiropas Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašām. Visbeidzot, tā piesprieda *SNF* segt izdevumus, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

22. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka prasības pieteikuma iesniegšanas dienā, 2010. gada 4. janvārī, akrilamīds vēl nebija iekļauts kandidātvielu sarakstā. Protams, šajā datumā Dalībvalstu komiteja jau bija paudusi savu vienbalsīgo vienošanos par akrilamīda noteikšanu par īpaši kaitīgu vielu un *ECHA* izpilddirektors jau bija pieņēmis lēmumu to iekļaut kandidātvielu sarakstā. Tomēr šā lēmuma stāšanās spēkā bija paredzēta tikai 2010. gada 13. janvārī[7]. Tāpēc prasītāju

5 — Lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma 8. punkts.

6 — Lietā T-268/10 pārsūdzētā rīkojuma 11. punkts.

7 — Lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma 45. punkts.

apstrīdētais lēmums dienā, kad tika celta to prasība, neradīja tiesiskas sekas trešai pusei [8]. Patiešām, tā kā kandidātvielu saraksts ir atrodams vien *ECHA* interneta vietnē, tikai iekļaujot minētajā sarakstā, kas publicēts minētajā tīmekļa vietnē, kādas vielas noteikšanas par īpaši kaitīgu vielu akts rada saistošas tiesiskas sekas [9].

D – *Pārsūdzētais rīkojums lietā T-268/10 (par novēlotu atzīta prasība)*

23. Ar pārsūdzēto rīkojumu lietā T-268/10 Vispārējā tiesa apmierināja *ECHA* iebildē par nepieņemamību galvenokārt izvirzīto iebildi par absolūtu šķērsli tiesas procesam un tādējādi noraidīja prasītāju prasību kā nepieņemamu. Tā arī, pirmkārt, piesprieda prasītājām segt savus, kā arī atlīdzināt *ECHA* tiesāšanās izdevumus un, otrkārt, uzdeva Nīderlandes Karalistei un Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.

24. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa konstatēja, ka apstrīdēto lēmumu, proti, lēmumu, ar kuru akrilamīds apzināts kā viela, kura atbilst Regulas Nr. 1907/2006 57. pantā noteiktajiem kritērijiem, un iekļauts kandidātvielu sarakstā [10], *ECHA* 2010. gada 30. martā publicēja savā interneta vietnē atbilstīgi pienākumam, kas tai jāpilda saskaņā ar Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 10. punktu [11], un ka prasības celšanas termiņš par šo lēmumu beidzās 2010. gada 9. jūnijā [12]. Tā kā prasība tika celta 2010. gada 10. jūnijā, tā tikusi celta novēloti [13] un, tā kā prasītājas nav norādījušas uz neparedzētu apstākļu vai nepārvaramas varas esamību [14], prasība tātad bija jānoraida kā nepieņemama [15].

25. Vispārējā tiesa pēc tam, kad tika konstatēts, ka prasība celta novēloti, arī piebilda, ka prasītājas nevar norādīt uz attaisnojamu kļūdu [16].

II – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

26. Prasītājas abās tiesvedībās Vispārējā tiesā ir iesniegušas apelācijas sūdzības par pārsūdzētajiem rīkojumiem, pirmo, reģistrēta 2011. gada 6. decembrī ar numuru C-625/11 P, par pārsūdzēto rīkojumu, kas izdots lietā T-268/10 un kurā prasība atzīta par novēlotu, bet otro, reģistrēta ar numuru C-626/11 P, par pārsūdzēto rīkojumu, kas izdots lietā T-1/10 un kurā prasība atzīta par priekšlaicīgu.

27. Ar 2011. gada 23. decembra vēstulēm Nīderlandes Karaliste, kas iestājusies lietā *ECHA* atbalstam abās lietās Vispārējā tiesā, paziņoja, ka tā uztur spēkā savu atbalstu saistībā ar abām apelācijas sūdzībām, tomēr nevēlas rakstveidā pievienot jaunus argumentus.

28. Abu lietu izskatīšanai kopīgā tiesas sēdē, kura notika 2012. gada 14. decembrī, tika uzklausīti gan apelācijas sūdzības iesniedzēju, gan atbildētājas apelācijas instancē, kā arī Komisijas mutvārdu apsvērumi; šīs tiesas sēdes laikā lietas dalībnieki tika uzaicināti formulēt nostāju par 1985. gada 19. septembra sprieduma lietā *Hoogovens Groep*/Komisija [17] 8. punkta nozīmību apelācijas tiesvedībā lietā C-626/11 P.

8 — Turpat, 41. un 46. punkts.
9 — Turpat, 50. punkts.
10 — Turpat, 11. punkts.
11 — Turpat, 31. punkts.
12 — Turpat, 39. punkts.
13 — Turpat, 40. punkts.
14 — Turpat, 42. punkts.
15 — Turpat, 43. punkts.
16 — Turpat, 41. punkts.
17 — 172/83 un 226/03 (*Recueil*, 2831. lpp.).

29. Apelācijas sūdzībā lietā C-625/11 P apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto rīkojumu lietā T-268/10;

— atcelt apstrīdēto lēmumu, vai

— pakārtoti – nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemj par prasību atcelt tiesību aktu, un

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā.

30. *ECHA* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt apelācijas sūdzību par nepamatotu, un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

31. Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību, un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

32. Apelācijas sūdzībā lietā C-626/11 P apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto rīkojumu lietā T-1/10;

— atcelt apstrīdēto nolēmumu, vai

— pakārtoti – nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemj par prasību atcelt tiesību aktu, un

— piespriest atbildētājai segt tiesāšanās izdevumus Tiesā un Vispārējā tiesā.

33. *ECHA* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt apelācijas sūdzību par nepamatotu, un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

34. Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību, un

— piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

III – Par apelācijas sūdzībām

A – *Ievada apsvērumi par Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru aktu publicēšanas funkciju un it īpaši par tīmekļa izmantošanu šajā nolūkā*

35. Ir svarīgi iesākumā norādīt, ka Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 10. punkta spēkā esamība, ciktāl tajā paredzēts, ka kandidātvielu sarakstu "publicē" un "atjaunina" *ECHA* interneta vietnē, "līdzko ir pieņemts lēmums par vielas iekļaušanu [minētajā sarakstā]", tiesvedībā Vispārējā tiesā nav tikusi apstrīdēta un tādēļ šis jautājums nav iekļauts debatēs saistībā ar šo apelācijas sūdzību.

36. Tomēr tas nemaina to, ka šis noteikums – kurš, kā mēs to redzēsim, noteikti ir to jautājumu centrā, kuri tiek uzdoti šajās divās apelācijas sūdzībās, ciktāl tas nosaka notikumu, pamatojoties uz kuru Vispārējā tiesa atzina abas prasības par nepieņemamām, – rada vairākus jautājumus, kuri, pēc manām domām un vismaz daļēji, ir jāņem vērā.

37. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Savienības iestāžu, struktūru vai aģentūru aktu publicēšanas funkcija, kas izriet no tiesiskās noteiktības prasības, pirmām kārtām ir ļaut ieinteresētajām personām precīzi un skaidri uzzināt to pienākumu apjomu, ko tām uzliek akts [18], un attiecīgā gadījumā arī laiku [19], no kura tiem ir tiesiskas sekas, lai ieinteresētās personas varētu attiecīgi rīkoties [20], un, attiecīgā gadījumā pilnībā esot informētām par to, izmantot tiesības pārsūdzēt šo aktu.

38. Tāpat arī publikācija, kas atbilst formālām prasībām, kuru ievērošana arī ir pakļauta Tiesas pārbaudei [21], ļauj precīzi noteikt datumu, no kura tiek pieņemts, ka ieinteresētās personas ir informētas par to tiesību aktu saturu, kuri var viņas skart, un tātad, izņemot atsevišķus gadījumus [22], par datumu, no kura precīzi var un tātad ir jāaprēķina termiņi, kuros prasības par šiem tiesību aktiem ir iesniedzamas tiesisko situāciju noteiktības labad, tomēr šī publicēšana nevar būt to piemērošanas nosacījums.

39. Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ko nodrošina Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants, manuprāt, arī liek izvērtēt prasību pieņemamības nosacījumus tādējādi, lai šaubu vai grūtību gadījumos priekšroka tiktu dota to izskatīšanai pēc būtības un tādējādi piekļuves tiesai nodrošināšanai kā tādai, tomēr ar nosacījumu, ka visos gadījumos tiek ievērotas citu lietas dalībnieku tiesības un intereses. Atbilstīgi šai pieejai tiesai, kura izskata prasību, tādējādi ir jāatturas no pārmērīgi stingras noteikumu par prasību celšanas termiņiem interpretācijas un katrā ziņā ir jāatturas no interpretācijas, kas ir vērsta pret tās pieņemamību [23].

40. Tas turklāt ir iemesls, kāpēc atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai tas parasti ir faktiskās akta publicēšanas datums, no kura sāk ritēt prasības par šo aktu celšanas termiņi, kaut arī prasītājs būtu informēts par šā akta saturu pirms šīs publicēšanas, jo informācijas iegūšanas datumam kā termiņa iesākumam ir pakārtots raksturs attiecībā pret akta publicēšanas vai paziņošanas datumiem [24].

18 — Skat. 2003. gada 20. maija spriedumu lietā C-108/01 *Consorzio del Prosciutto di Parma* un *Salumificio S. Rita* (*Recueil*, I-5121. lpp., 95. punkts) un 2007. gada 11. decembra spriedumu lietā C-161/06 *Skoma-Lux* (Krājums, I-10841. lpp., 38. punkts).

19 — Par izņēmumiem attiecībā uz atpakaļejoša spēka nepieļaujamības principu it īpaši skat. 1979. gada 25. janvāra spriedumu lietā 98/78 *Racke* (*Recueil*, 69. lpp., 19. un 20. punkts), kā arī 1990. gada 9. janvāra spriedumu lietā C-337/88 *SAFA* (*Recueil*, I-1. lpp., 13. punkts).

20 — Skat. 2009. gada 10. marta spriedumu lietā C-345/06 *Heinrich* (Krājums, I-1659. lpp., 42.–44. punkts).

21 — Šajā sakarā attiecībā uz publicēšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* it īpaši skat. spriedumus lietā *Racke* (minēts iepriekš, 15. punkts) un lietā *SAFA* (minēts iepriekš, 12. punkts); par iespējamu publicēšanu tīmeklī skat. 2002. gada 19. septembra spriedumu lietā C-221/01 Komisija/Beļģija (*Recueil*, I-7835. lpp., 44. un 45. punkts).

22 — Skat. 2012. gada 26. jūnija spriedumus lietā C-335/09 P Polija/Komisija un lietā C-336/09 P Polija/Komisija.

23 — Attiecībā uz šo pieeju, kas it īpaši Spānijā ir labi pazīstama kā *pro actione* princips, skat. Saez Lara,C., "Tutela judicial efectiva y proceso de trabajo", krājumā *Casas Baamonde, M. F.* un Rodriguez-Piñero y Bravo-Ferrer, M., *Commentarios a la Constitución española*, Wolters Kluwer, 2008, 603. lpp.

24 — Skat. 1998. gada 10. marta spriedumu lietā C-122/95 Vācija/Padome (*Recueil*, I-973. lpp., 35.–39. punkts) un 2008. gada 25. novembra rīkojumu lietā C-500/07 P *TEA*/Komisija, 21.–23. punkts).

41. Tā kā tas ir precizēts, tagad ir jāizskata īpašā "lēmumu" par vielu iekļaušanu kandidātvielu sarakstā "publicēšanas" prasība, izmantojot minētā saraksta atjaunināšanu *ECHA* interneta vietnē, kas ir paredzēta Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 10. punktā, kura noteikti ir jāsalīdzina ar "juridiskā paziņojuma" saturu, ko *ECHA* iekļāvusi minētajā interneta vietnē. Atbilstīgi tam, kas šajā juridiskajā paziņojumā kvalificēts kā "atruna", *ECHA* konkrēti paziņo, ka "atsakās no jebkādas atbildības attiecībā uz informāciju, kas sniegta [tās interneta vietnē]", un precizē, ka tā "nevar nodrošināt, ka tiešsaistē pieejamais dokuments precīzi atbilst oficiāli pieņemtam tekstam" [25]. Izrādās vismaz sarežģīti neņemt vērā šo "atrunu" saistībā ar šīs īpašās publicēšanas prasības darbības jomas un ietekmes novērtēšanu.

42. Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 10. punktu varētu lasīt kā noteikumu, ar kuru ir paredzēta zināma "publicēšana" kāda "lēmuma" saturam, kas turklāt nav pietiekami precīzi identificēts. Savukārt šo noteikumu, ja nav nekādu noteikumu, kuri regulē šo publicēšanu tīmeklī [26] un kuri it īpaši ļautu gūt pārliecību par datumiem, kad tā ievietota tiešsaistē [27], kā arī tiešsaistē sniegtās informācijas autentiskumu, integritāti un nemainību [28], nevar pielīdzināt īstai "publikācijai" ar visām no tā izrietošajām tiesiskajām sekām [29].

43. Lai tīmekļa vietni varētu uzskatīt par tādu, kas pienācīgi atbilst publicēšanas pienākuma izpildei šā vārda tiešā nozīmē, tai ir jābalstās uz tādiem tehniskiem pamatiem, kuri var nodrošināt, ka atrunai, kas attiecas uz *ECHA* interneta vietni, līdzīga "atruna", vismaz attiecībā uz kādu minētās vietnes satura daļu, noteikti nebūtu vajadzīga [30].

44. Turklāt jāuzsver, ka tas, ka Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 10. punktā ir paredzēta šāda lēmumu par kādas vielas iekļaušanu kandidātvielu sarakstā publicēšana, obligāti nenozīmē, ka tajā izslēgts jebkāds minēto lēmumu publicēšanas pasākums, tostarp publicēšana tīmeklī. *ECHA* valde, nepārkāpjot šo noteikumu, *ECHA* Reglamentā, piemērojot pilnvaras, kuras tai piešķirtas ar Regulas Nr. 1907/2006 78. pantu, ļoti labi varētu paredzēt pienākumu tiešā nozīmē publicēt minētos lēmumus.

45. Šo ievada apsvērumu nobeigumā vēlos uzsvērt, ka, tā kā tāda publicēšanas veida derīgums, kā tas, kas paredzēts Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 10. punktā, šajā lietā netiek apspriests, tad apelācijas sūdzības iesniedzēju apelācijas sūdzības nav jāvērtē, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem. Tomēr, ņemot vērā nozīmi, kāda ir šai publicēšanai, kā arī datumu, kad tā tika veikta abās tiesvedībās, es uzskatu, ka šiem apsvērumiem jārod sava vieta, novērtējot abas apelācijas sūdzības kopumā.

25 — Šis teksts, kas skatīts tiesas sēdes dienā, ir pastāvīgi pieejams, izmantojot saiti, kas izvietota katras vietnes lapas apakšā (http://echa.europa.eu/fr/web/guest/legal-notice).

26 — Šajā ziņā skat. spriedumu lietā *Skoma-Lux* (minēts iepriekš, 48. punkts).

27 — Pretēji tam, piemēram, kas paredzēts Regulas Nr. 1907/2006 58. panta 4. punktā.

28 — Salīdzinājumam – Eiropas Savienības Publikāciju birojs garantē *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* autentiskumu. Skat. Eiropas Parlamenta, Padomes, Komisijas, Tiesas, Revīzijas palātas, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas un Reģionu komitejas 2009. gada 26. jūnija Lēmumu 2009/496/EK, Euratom par Eiropas Savienības Publikāciju biroja struktūru un darbību (OV L 168, 41. lpp.).

29 — Šīs elementārās prasības ir pamatā Padomes 2013. gada 7. marta Regulai (ES) Nr. 216/2013 par *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* elektronisko publikāciju (OV L 69, 1. lpp.); it īpaši skat. preambulas astoto un desmito apsvērumu, kā arī 2. panta 1. punktu un 4. panta 1. punktu. Skat. arī priekšlikumu Padomes Regulai par *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstneša* elektronisko publikāciju, ko Komisija iesniedza 2011. gada 4. aprīlī (COM(2011) 162, galīgā redakcija), priekšlikuma paskaidrojuma raksta 1.1. un 1.3. punktu, 8. apsvērumu un minētā priekšlikuma 1. panta 2. punktu un 2. panta 1. un 2. punktu.

30 — Regulas Nr. 216/2013/ES 2. panta 1. punktā attiecībā uz *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* elektronisko publikāciju šajā aspektā paredzēts, ka šīs elektroniskās publikācijas tiesisko seku pamats ir elektroniskais paraksts, kas pamatojas uz kvalificētu sertifikātu un ko radījusi droša paraksta radīšanas ierīce saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 13. decembra Direktīvu 1999/93/EK par Kopienas elektronisko parakstu sistēmu (OV 2000, L 13, 12. lpp.).

B – *Apelācijas sūdzība lietā C-626/11 P (lietā T-1/10 pārsūdzētais rīkojums, ar kuru prasība atzīta par priekšlaicīgu)*

1) Lietas dalībnieku argumentu apkopojums

46. Apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā izvirza vienu pamatu, kas saistīts ar kļūdu Regulas Nr. 1907/2006 interpretācijā, kas izraisījusi to, ka nav ievērotas viņu tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

47. Precīzāk, tās kritizē Vispārējo tiesu, kura ir nolēmusi, ka tieši faktiskā akrilamīda "iekļaušana" *ECHA* interneta vietnē publicētajā kandidātvielu sarakstā bija vienīgais akts, kuram bija tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām saistībā ar Regulas Nr. 1907/2006 59. pantā paredzēto procedūru, nevis tā atzīšana par vielu, kura atbilst Regulas Nr. 1907/2006 57. pantā noteiktajiem kritērijiem, kas materializēta un nodota pušu zināšanai ar *ECHA* 2009. gada 7. decembrī publicēto paziņojumu presei.

48. *ECHA*, kuru atbalsta Nīderlandes Karaliste un Komisija, turpretī norāda, ka Vispārējā tiesa pamatoti ir nolēmusi, ka Dalībvalstu komitejas lēmums, ar kuru akrilamīds ir atzīts par īpaši bīstamu vielu, bija tikai sagatavojošs lēmums, kurš nebija paredzēts tiesisku seku izraisīšanai attiecībā uz trešām personām, jo tikai atjaunināta kandidātvielu saraksta publicēšana *ECHA* interneta vietnē varēja izraisīt šādas sekas.

2) Analīze

49. Vispirms ir jāuzsver, ka saskaņā ar lietā T-1/10 pārsūdzēto rīkojumu apelācijas sūdzības iesniedzēju prasība tika noraidīta kā nepieņemama tikai pamatojot ar to, ka tās celšanas dienā apstrīdētā lēmuma mērķis nebija radīt tiesiskas sekas attiecībā uz trešām personām [31]. Vispārējā tiesa, kā tas it īpaši izriet no šī rīkojuma 45. punkta, būtībā uzskatīja, ka minētais lēmums nevarēja radīt sekas pirms *ECHA* izpilddirektora lēmuma stāšanās spēkā, kas bija paredzēta 2010. gada 13. janvārī, pēc tam, kad Dalībvalstu komiteja bija vienbalsīgi vienojusies iekļaut akrilamīdu *ECHA* interneta vietnē publicētajā kandidātvielu sarakstā.

50. Lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma pamatojumā ir pieļautas vairākas kļūdas tiesību piemērošanā.

51. Šajā ziņā vispirms ir jāatgādina, ka Tiesa ir nolēmusi, ka EOTK līguma 33. panta 3. punktā [32], kurā bija precizētas formalitātes, proti, publicēšana un paziņošana, sākot ar kurām sāk ritēt prasības par atcelšanu celšanas termiņš, nebija šķērslis, lai prasītājs celtu prasību par tiesību aktu, sākot ar tā rašanos, negaidot tā publicēšanu vai paziņošanu.

52. Nekas LESD 263. panta sestās daļas noteikumos netraucē piemērot šo judikatūru šajā gadījumā.

53. Gluži pretēji, no visas Tiesas judikatūras izriet, ka tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā liek atzīt katra indivīda tiesības celt tiesā prasību par tiesību akta atcelšanu, ciktāl minētais tiesību akts rada tiesiskas sekas trešām personām un tātad var viņu skart un ciktāl ieinteresētā persona atbilst citiem nosacījumiem attiecībā uz prasības pieņemamību, sākot ar brīdi, kad tā ir informēta par minētā tiesību akta autoru, saturu un argumentiem, viņai neizvizot iebildumus par minētās prasības priekšlaicīgo raksturu pat tad, ja minētajam aktam vajadzētu vēl tikt publicētam vai paziņotam un tātad pat pirms šo iespējamo formalitāšu izpildīšanas.

31 — It īpaši skat. lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma 41. un 46. punktu.

32 — Skat. spriedumu lietā *Hoogovens Groep*/Komisija (minēts iepriekš, 8. punkts).

54. Tik tiešām, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, tiesībām celt prasību atcelt tiesību aktu ir jābūt attiecībā uz jebkuru Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktu, kurš rada tiesiskas sekas trešām personām [33], proti, saistošas tiesiskas sekas, kas var skart viņu intereses, būtiski mainot to tiesisko situāciju [34]; minētās sekas ir jāvērtē atbilstoši objektīviem kritērijiem, kas attiecas uz pašu strīdīgā akta būtību [35], vajadzības gadījumā ņemot vērā tā pieņemšanas kontekstu [36].

55. Tādējādi, ja, ņemot vērā tiesību akta saturu un apstākļus, kādos tas pieņemts, tas nepārprotami un galīgi [37] rada tiesiskas sekas trešām personām, tas neatkarīgi no tā publicēšanas vai paziņošanas ir apstrīdams akts LESD 263. panta izpratnē.

56. Akta publicēšana, kā tas izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras, ir tā piemērošanas nosacījums [38], ar kuru sāk ritēt prasības celšanas par šo aktu termiņš. Turpretī, ja akta publicēšana uzsāk prasības celšanas termiņu ritēšanu, kuriem beidzoties minētais akts kļūst galīgs, tā nav nosacījums tiesībām celt prasību par šo aktu.

57. Šajā gadījumā Vispārējā tiesa konstatēja, pirmkārt, ka akts par vielas atzīšanu par īpaši bīstamu vielu, kas pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1907/2006 59. pantā paredzēto procedūru, nosaka tiesiskus pienākumus, konkrēti – informēšanas pienākumus, kas paredzēti Regulas Nr. 1907/2006 7. panta 2. punktā, 31. panta 1. punkta c) apakšpunktā un 3. punkta b) punktā, kā arī 33. panta 1. un 2. punktā [39]. Otrkārt, tā atzina, ka *ECHA* struktūrai, kurai ir uzdots vielu iekļaut kandidātvielu sarakstā, nav nekādu izvērtēšanas tiesību attiecībā uz šo iekļaušanu, tiklīdz ir panākta vienprātīga Dalībvalstu komitejas vienošanās [40].

58. Tomēr Vispārējā tiesa nolēma, ka akts par vielas atzīšanu par īpaši bīstamu vielu nerada tiesiskas sekas trešām personām, pirms minētā viela ir iekļauta *ECHA* interneta vietnē publicētajā kandidātvielu sarakstā [41], precīzāk, pirms *ECHA* direktora lēmuma, ar kuru uzdots publicēt kandidātvielu sarakstu, stāšanās spēkā [42]. Tiesa formāli nosprieda, ka termiņš, lai "celtu prasību par aktu, ar kuru viela tiek atzīta par īpaši bīstamu vielu [..], var sākt ritēt tikai no tā kandidātvielu saraksta "publicēšanas", kurā iekļauta šī viela".

59. Tātad tas ir faktiskais kandidātvielu saraksta publicēšanas datums *ECHA* interneta vietnē, precīzāk, šā saraksta atjaunināšanas datums, kas sakrīt ar minētā lēmuma spēkā stāšanās datumu, ko Vispārējā tiesa uzskatīja par obligātu prasības celšanas termiņa sākuma punktu šajā konkrētajā gadījumā [43] un pamatojoties uz kuru nolēma, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju prasība ir bijusi priekšlaicīga.

60. Līdz ar to Vispārējā tiesa ir kļūdījusies gan attiecībā uz Savienības tiesību aktu publicēšanas apmēru un sekām, gan attiecībā uz jēdziena "apstrīdams akts" LESD 263. panta izpratnē interpretāciju.

33 — Skat. 1971. gada 31. marta spriedumu lietā 22/70 Komisija/Padome (*Recueil*, 263. lpp., 39. un 42. punkts), kā arī 1986. gada 23. aprīļa spriedumu lietā 294/83 *Les Verts*/Parlaments (*Recueil*, 1339. lpp., 24. punkts).

34 — Skat. 1981. gada 11. novembra spriedumu lietā 60/81 *IBM*/Komisija (*Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts).

35 — It īpaši skat. 2012. gada 19. decembra spriedumu lietā C-314/11 P Komisija/*Planet* (94. un 95. punkts).

36 — Šajā ziņā skat. 2010. gada 26. janvāra spriedumu lietā C-362/08 P *Internationaler Hilfsfonds*/Komisija (Krājums, I-669. lpp., 58. punkts).

37 — Skat. 1982. gada 26. maija spriedumu lietā 44/81 Vācija un *Bundesanstalt für Arbeit*/Komisija (*Recueil*, 1855. lpp., 8.–12. punkts).

38 — It īpaši skat. 1974. gada 29. maija spriedumu lietā 185/73 *König* (*Recueil*, 607. lpp., 6. punkts), spriedumu lietā *Skoma-Lux* (minēts iepriekš, 37. punkts), spriedumu lietā *Heinrich* (minēts iepriekš, 43. punkts), kā arī 2012. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-146/11 *Pimix* (33. punkts).

39 — Skat. lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma 42. punktu.

40 — Skat. lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma 46. punktu.

41 — Turpat, 45. un 50. punkts.

42 — Skat. lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma 7. un 45. punktu.

43 — It īpaši skat. lietā T-1/10 pārsūdzētā rīkojuma 50. punktu.

61. Tādēļ, secinot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju prasība atcelt *ECHA* lēmumu par akrilamīda iekļaušanu kandidātvielu sarakstā bija priekšlaicīga, ciktāl tā bija celta pirms minētā saraksta publicēšanas *ECHA* interneta vietnē, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu LESD 263. panta sestās daļas noteikumu interpretācijā.

62. Jāpiebilst, ka tieši *ECHA* izpilddirektora lēmums iekļaut kādu vielu kandidātvielu sarakstā, kā tiesvedībā Vispārējā tiesā uzsvērusi gan Nīderlandes Karaliste, gan Komisija, ir jāuzskata par galīgo aktu, ar ko tiek izbeigta procedūra, kas paredzēta Regulas Nr. 1907/2006 59. pantā.

63. Atjauninātā kandidātvielu saraksta publicēšana *ECHA* interneta vietnē ir tikai materiāla darbība, kas ļauj galīgo *ECHA* lēmumu darīt zināmu ieinteresētajām personām[44], pat ja tieši šī darbība nosaka konkrētajā gadījumā minētā lēmuma piemērošanu ieinteresētajām personām un datumu, ar kuru sākot tiek aprēķināts prasību par to celšanas termiņu noilgums.

64. Visbeidzot, tā kā nav nekāda cita oficiālas informēšanas veida par kādas vielas iekļaušanu kandidātvielu sarakstā kā vien *ECHA* izpilddirektora lēmuma publicēšana vai arī tā paziņošana ieinteresētajām personām, kuras iesniegušas Regulas Nr. 1907/2006 59. panta 4. punktā norādīto informāciju, tādas prasības pieļaujamība, ko ir cēlušas šīs ieinteresētās personas, kad tās uzzina par šādu iekļaušanu, kļūst vēl jo pamatotāka.

65. Lietā T-1/10 pārsūdzētais rīkojums tāpēc ir jāatceļ un lieta jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemj par pārējiem pamatiem un argumentiem, ko izvirzījuši lietas dalībnieki, it īpaši par pārējām *ECHA* iebildē par nepieņemamību izvirzītajām iebildēm par absolūtiem šķēršļiem tiesas procesam. Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka, ja Vispārējā tiesa izlemtu, ka apelācijas sūdzību iesniedzēju celtās prasības ir pieņemamas, šis secinājums automātiski izraisītu viņu celtās prasības saistībā ar lietu T-268/10, kas ir apelācijas sūdzības priekšmets lietā C-625/11 P, nepieņemamību *lis pendens* dēļ, ko es tagad izskatīšu gadījumam, ja šī apelācijas sūdzība tiktu apmierināta un lieta nodota atpakaļ Vispārējai tiesai.

C – *Apelācijas sūdzība lietā C-625/11 P (lietā T-268/10 pārsūdzētais rīkojums, ar kuru prasība atzīta par novēlotu)*

1. Lietas dalībnieku argumentu apkopojums

66. Apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā ir izvirzījušas vienu pamatu par to, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tās Reglamenta 102. panta 1. punkta interpretācijā, kā arī ar prasības celšanas termiņiem saistītās judikatūras interpretācijā, kas izraisīja to tiesību uz efektīvu aizsardzību tiesā pārkāpumu. Tās apgalvo, ka šajā noteikumā paredzētais četrpadsmit dienu termiņš ir jāpiemēro katram publicētam tiesību aktam neatkarīgi no tā, kādā veidā tas ir publicēts, nevis tikai tiem tiesību aktiem, kuri ir publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.*

67. *ECHA*, kuru visos punktos atbalsta Nīderlandes Karaliste, turpretī uzskata, ka Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktā paredzētais četrpadsmit dienu termiņš nevar tikt piemērots akta publicēšanas internetā gadījumā. Tā kā Savienības tiesību normas attiecībā uz prasības celšanas termiņiem ir strikti jāpiemēro, šā noteikuma piemērošanas joma nevar tikt paplašināta, negrozot minēto reglamentu, jo tā var tikt pārkāpts tiesiskās noteiktības princips. *ECHA* šajā ziņā arī uzstāj, ka publicēšana tīmeklī un publicēšana *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ir divas atšķirīgas lietas.

44 — Šajā pašā nozīmē skat. 2011. gada 28. jūnija rīkojuma lietā C-93/11 P *Verein Deutsche Sprache*/Padome 26. punktu.

68. Komisija savukārt uzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas savā apelācijas sūdzībā ir aprobežojušās tikai ar norādi uz diskriminējošu vai patvaļīgu attieksmi pret tām. Kā Vispārējā tiesa ir konstatējusi lietā T-268/10 pārsūdzētā rīkojuma 38. punktā, prasītājām šajā konkrētajā gadījumā piemērotais noilguma termiņš, kurā nav ņemts vērā Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktā paredzētais četrpadsmit dienu termiņš, vienādi tiek piemērots visiem lietas dalībniekiem, kuri ir tādā pašā situācijā kā prasītājas.

2. Analīze

69. Iesākumā jāuzsver, ka atbilstoši lietā T-268/10 pārsūdzētajam rīkojumam Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzēju celto prasību noraidīja kā nepieņemamu noilguma dēļ, pamatojot ar to, ka tās Reglamenta 102. panta 1. punktā paredzētais četrpadsmit dienu termiņš nevar tikt piemērots ārpus tajā formulētajām robežām tādiem tiesību aktiem, kuri – kā tas, kas šajā konkrētajā gadījumā tiek apstrīdēts, – ir publicēti nevis *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, bet tikai tīmeklī [45], precizējot, ka šajā konkrētajā gadījumā nevarēja tikt atzīta nekāda atvainojama maldība [46].

70. Lietā T-268/10 pārsūdzētā rīkojuma pamatojumā arī ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā.

71. Ir jānorāda arī, ka ne Vispārējās tiesas Reglamentā, ne, citstarp, Tiesas Reglamentā [47] nav noteikumu, kas būtu līdzvērtīgi Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punkta noteikumiem attiecībā īpaši uz Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktu publicēšanu tīmeklī.

72. Daudz vispārīgāk ir jākonstatē, ka Savienības tiesiskajā regulējumā attiecībā uz prasību celšanas termiņiem nav neviena noteikuma, kas regulētu Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktu publicēšanu tīmeklī, tāpēc Tiesai šī nepilnība ir jāaizpilda, nodrošinot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā [48], ievērojot vispārējos tiesību principus un šobrīd arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas [49] 47. pantu, kā tas tiek interpretēts 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta 1. punktā un 13. pantā.

73. Šajā ziņā, protams, no Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras [50], kā arī Tiesai ir bijusi iespēja to atgādināt [51], izriet, ka tiesības uz tiesu, saistībā ar kurām īpašs aspekts ir tiesības piekļūt tiesai, nav absolūtas un ir pakļautas ierobežojumiem, it īpaši attiecībā uz prasības pieņemamības nosacījumiem, viens no kuriem ir arī prasības celšanas termiņa izbeigšanās noteikšana [52].

45 — It īpaši skat. lietā T-268/10 pārsūdzētā rīkojuma 34. punktu.

46 — It īpaši skat. lietā T-268/10 pārsūdzētā rīkojuma 41. punktu.

47 — Šajā ziņā skat. jaunā Tiesas Reglamenta 50. pantu, ko 2012. gada 24. septembrī apstiprinājusi Eiropas Savienības Padome un kas pēc būtības ir identisks Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktam. Skat. arī identiskos noteikumus iepriekšējā 1991. gada 19. jūnija Eiropas Kopienu Tiesas Reglamenta (OV L 176, 7. lpp.) 81. panta 1. punktā.

48 — Skat. 2013. gada 28. februāra spriedumu lietā C-334/12 RX-II *Réexamen Arango Jaramillo* u.c./EIB (40.–46. punkts).

49 — Šajā ziņā it īpaši skat. 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-389/10 P *KME Germany* u.c./Komisija (Krājums, I-13125. lpp., 119. punkts).

50 — It īpaši skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1998. gada 28. oktobra spriedumu lietā *Pérez de Rada Cavanilles* pret Spāniju (prasība Nr. 28090/95, *Recueil des arrêts et décisions* 1998-VIII, 44. punkts) un 2011. gada 6. decembra spriedumu lietā *Anastasakis* pret Grieķiju (prasība Nr. 41959/08, *Recueil des arrêts et décisions* vēl nav publicēts, 24. punkts).

51 — Skat. 2010. gada 16. oktobra rīkojumu lietā C-73/10 *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert*/Komisija (Krājums, I-11535. lpp., 53. punkts) un spriedumu lietā *Réexamen Arango Jaramillo* u.c./EIB (minēts iepriekš, 43. punkts).

52 — Skat. 2002. gada 17. maija rīkojumu lietā C-406/01 Vācija/Parlaments un Padome (*Recueil*, I-4561. lpp., 20. punkts), kā arī rīkojumu lietā *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert*/Komisija (minēts iepriekš, 48.–50. punkts).

74. Tomēr jāatgādina arī, ka, lai gan indivīdiem ir jābūt gataviem uz to, ka tiks piemēroti pieņemamības noteikumi, šiem noteikumiem ir jābūt leģitīmam mērķim un tiem ir jābūt samērīgiem, tādējādi tie nevar ierobežot indivīdu piekļuvi tiesai tādā veidā vai tik lielā mērā, ka tiktu skarta viņu tiesību būtība [53]. Šo noteikumu piemērošana nedrīkst traucēt indivīdiem paļauties uz pieejamu tiesību aizsardzības līdzekli [54].

75. Tieši atbilstīgi šiem principiem jāizskata, vai Vispārējā tiesa varēja pamatoti atteikties ņemt vērā tās Reglamenta 102. panta 1. punktā noteikto četrpadsmit dienu termiņu un tāpēc paziņot, ka prasītāju prasība ir novēlota, neļaujot tām atsaukties uz atvainojamu maldību.

a) Par jautājumu, vai četrpadsmit dienu termiņš attiecas uz tīmeklī publicētiem aktiem

76. Šajā ziņā vispirms ir jāatzīmē, ka pats Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punkta formulējums nav nepārprotams, ciktāl šis noteikums sākas ar to, ka iesākumā tajā ir minēta tiesību aktu publicēšana vispār, lai pēc tam *in fine* atsauktos tikai uz publicēšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

77. Tāpēc, pretēji tam, ko nolēma Vispārējā tiesa, varētu tikt uzskatīts, ka šis noteikums regulē nevis īpaši tādu prasību celšanas termiņu aprēķināšanu, kas ir celtas par "aktiem, kuri publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*", bet vispārīgi – tādu prasību celšanas termiņu aprēķināšanu, kas ir celtas par publicētiem aktiem, nevis tostarp paziņotiem tiesību aktiem. Precizējums attiecībā uz publicēšanu *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* būtu, ja tā drīkst teikt, nebūtisks, tas būtu atblāzma no laika, kad nebija tīmekļa un tiesību akta publicēšana bija iedomājama tikai drukātā veidā *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.*

78. Tomēr tikai šā Vispārējās tiesas Reglamenta noteikuma teksta analīze vien nevar tikt uzskatīta par pietiekamu, lai sniegtu atbildi uz principiālo jautājumu, kas radies šajā lietā, un atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai tas ir jāinterpretē, ņemot vērā kontekstu, kurā tas iekļaujas, un šā noteikuma mērķus [55].

79. Konkrētajā gadījumā Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktā paredzētais četrpadsmit dienu termiņš ir radies no nepieciešamības nodrošināt, lai visiem Eiropas Savienības indivīdiem būtu vienāds termiņš prasības celšanai par Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktiem, kuri ir publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*, nevis sākot no minētā *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* oficiālās izdošanas datuma, kas parasti norādīts katrā šā vēstneša numurā, bet gan no datuma, kurā saprātīgi var tikt pieņemts, ka minētais *Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis* ir faktiski pieejams, jo tas ir nogādāts visās Savienības dalībvalstīs. Tiesai turklāt ir bijusi iespēja lemt, ka minētā *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša* elektroniskās versijas publicēšana nevar tikt uzskatīta par pietiekamu veidu, kā darīt pieejamus Kopienu tiesību aktus, lai tiktu nodrošināta to piemērošana [56].

80. Šis četrpadsmit dienu termiņš tādējādi bija domāts, lai, ņemot vērā pašu iepriekš minētās publicēšanas funkciju, nodrošinātu vienlīdzīgu attieksmi pret visiem Savienības indivīdiem. Tāpēc tas ir sava veida latents fiksēts termiņš, kas nodrošina vispārējo Eiropas tiesību vienlīdzības principu strīdā par atcelšanu.

53 — It īpaši skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1997. gada 19. decembra spriedumu lietā *Brualla Gomez de la Torre* pret Spāniju (prasība Nr. 26737/95, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, 2955. lpp. 33. punkts) un spriedumu lietā *Pérez de Rada Cavanilles* pret Spāniju (minēts iepriekš, 44. punkts).

54 — It īpaši skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2000. gada 16. novembra spriedumu lietā *S. A.* "Sotiris un Nikos Koutras ATTEE" pret Grieķiju (prasība Nr. 39442/98, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-XII, 20. punkts), kā arī spriedumu lietā *Anastasakis* pret Grieķiju (minēts iepriekš, 24. punkts).

55 — It īpaši skat. 1996. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-217/94 *Eismann* (*Recueil*, I-5287. lpp., 16. punkts), 2003. gada 16. janvāra spriedumu lietā C-315/00 *Maierhofer* (*Recueil*, I-563. lpp., 27. punkts) un 2004. gada 15. jūlija spriedumu lietā C-321/02 *Harbs* (Krājums, I-7101. lpp., 28. punkts).

56 — Skat. spriedumu lietā *Skoma-Lux* (minēts iepriekš, 47.–50. punkts).

81. Tāpēc tikai tas, ka kādu aktu ir paredzēts publicēt tīmeklī, neļauj tomēr "neņemt vērā" Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punktā noteikto četrpadsmit dienu termiņu. Gluži otrādi un tā kā nav speciāla noteikuma, kas regulētu Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktu publicēšanu tīmeklī, šis noteikums ir jāinterpretē tā, ka minētais termiņš, ievērojot vispārējo vienlīdzības principu un tā kā nav pārliecinošu pretēju iemeslu [57], ir jāuzskata par tādu, kas piemērojams tādu prasību celšanas termiņu aprēķināšanai, kas celtas par visiem Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktiem, neatkarīgi no attiecīgā publicēšanas veida.

b) Par atvainojamu maldību

82. Katrā ziņā un papildus šai Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punkta noteikumu interpretācijai *pro actione*, Vispārējai tiesai, ņemot vērā visus šā konkrētā gadījuma apstākļus, bija jāvērtē iespējamā prasības iesniedzēju atvainojamā maldība.

83. Lai gan atvainojamas maldības jēdziens paredz vienīgi ārkārtējus apstākļus, kuros attiecīgā iestāde ir rīkojusies veidā, kas pats par sevi vai noteicošā mērā var radīt pieļaujamu apjukumu labticīgas attiecīgās personas prātā, kura izrādījusi rūpību, kādai jāpiemīt normāli informētai personai [58], Tiesa tomēr ir arī precizējusi [59], ka tas nevar tikt ierobežots tikai ar šo hipotēzi, bet ka atvainojama maldība var rasties visa veida ārkārtēju apstākļu rezultātā [60].

84. Konkrētajā gadījumā Vispārējā tiesa nosprieda, ka prasītāju maldības "pamatā ir neveiksmīga vai nu [Vispārējās tiesas Reglamenta] 102. panta 2. punkta, vai 101. panta 1. punkta interpretācija", jo šie noteikumi nerada nekādas interpretācijas grūtības.

85. Lai gan Vispārējās tiesas citētajā rīkojumā [61] Tiesa patiešām ir nospriedusi, ka tiesiskais regulējums attiecībā uz prasības celšanas termiņiem nerada īpašas interpretācijas grūtības, Tiesa tajā skatīja tikai minēto termiņu aprēķināšanas kārtību. Tikai no šā rīkojuma vien tā nevarēja secināt, ka jautājums par tādu prasību celšanas termiņu aprēķināšanu, kas ir celtas par Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktiem, kuri publicēti tikai tīmeklī, ir pilnīgi skaidrs un neizraisa nekādas saprātīgas šaubas.

86. Tā kā nav neviena precīza noteikuma, ne arī jebkādas īpašas judikatūras par tādu prasību celšanas termiņu aprēķināšanas kārtību, kas celtas par Savienības iestāžu, struktūru un aģentūru tiesību aktiem, kuri publicēti tikai tīmeklī, Vispārējai tiesai, gluži otrādi, būtu bijis jāņem vērā visi konkrētie lietas apstākļi, lai saistībā ar tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā varētu novērtēt nosacījumus, kādos konstatējama atvainojama maldība.

87. Vispārējās tiesas Reglamenta 102. panta 1. punkta formulējuma pārprotamības un apstākļa, ka apdomība, ar kādu prasītājas uzskatīja, ka tām jāizmanto viņu tiesības celt prasību, tika sodīta ar rīkojumu, kas izdots tajā pašā dienā, kad tika paziņota prasības kā priekšlaicīgas prasības nepieņemamība, dēļ Vispārējai tiesai būtu vajadzējis konkrētajā gadījumā pieļaut atvainojamu maldību.

88. Tāpēc Vispārējā tiesa, interpretējot LESD 263. panta sesto daļu un tās Reglamenta 102. panta 1. punktu, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka prasītāju prasība atcelt *ECHA* lēmumu par akrilamīda iekļaušanu kandidātvielu sarakstā ir novēlota un ka šis novēlojums nav atvainojama maldība.

57 — Skat. 1979. gada 5. aprīļa spriedumu lietā 117/78 *Orlandi*/Komisija (*Recueil*, 1613. lpp., 10. un 11. punkts).

58 — Skat. 1994. gada 15. decembra spriedumu lietā C-195/91 P *Bayer*/Komisija (*Recueil*, I-5619. lpp., 26. punkts), 2007. gada 27. novembra spriedumu lietā C-163/07 P *Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret* un *Akar*/Komisija (Krājums, I-10125. lpp., 36. punkts), 2010. gada 14. janvāra rīkojumu lietā C-112/09 P *SGAE*/Komisija (Krājums, I-351. lpp., 20. punkts), kā arī rīkojumu lietā *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert*/Komisija (minēts iepriekš, 42. punkts).

59 — Skat. spriedumu lietā *Bayer*/Komisija (minēts iepriekš, 26. punkts).

60 — Skat. rīkojumu lietā *SGAE*/Komisija (minēts iepriekš, 29. punkts).

61 — Skat. rīkojumu lietā Vācija/Parlaments un Padome (minēts iepriekš, 21. punkts).

89. Tāpēc lietā T-268/10 pārsūdzētais rīkojums ir jāatceļ un lieta jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par pārējiem lietas dalībnieku izvirzītajiem pamatiem un argumentiem, tomēr atgādinot, ka, ja prasība lietā T-1/10, kas nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, tiktu atzīta par pieņemamu, šī prasība būtu jānoraida kā nepieņemama *lis pendens* dēļ.

IV – Secinājumi

90. Tādējādi es iesaku Tiesai nospriest šādi:

Lietā C-625/11 P:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2011. gada 21. septembra rīkojumu lietā T-268/10 *PPG* un *SNF/ECHA*;

2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;

3) atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

Lietā C-626/11 P:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2011. gada 21. septembra rīkojumu lietā T-1/10 *PPG* un *SNF/ECHA*;

2) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai;

3) atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.